

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: Y.B.*, narozený ..., státní příslušnost Tuniská republika, naposledy pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Mgr. Jindřich Lechovský*, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 14.8.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2018 č.j. OAM-856/DS-PR-P18-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 13418.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 14.8.2018 k výzvě soudu doplněnou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2018 č.j. OAM-856/DS-PR-P18-2018, jímž byla Italská republika (dále jen **Itálie**) určena jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** či **Dublinké nařízení** či **Dublin III**) a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č.*

325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) byla označena za nepřipustnou a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 20.8.2018 č.j. 60 Az 59/2018-19, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6.

V žalobě žalobce namítal, že nastalá situace je pouze opakováním situace, k níž došlo již v minulosti a to dvakrát, ačkoli italské úřady během jeho pobytu v Itálii nepodnikaly žádné kroky k vyřešení jeho pobytové situace na území Evropské unie (dále **EU**) a to ani s ohledem na ukončení azylového řízení, což vedlo k tomu, že dále pobýval na území EU nelegálně a znovu přicestoval do ČR. Žalovaný tedy již opakovaně postupoval podle dublinského nařízení a žalobce dvakrát do Itálie předal, přičemž tento postup nepřinesl požadovaný výsledek (v podobě řešení pobytové situace žalobce na území EU). Žalobce nepopíral své nelegální jednání, ale namítal, že institut předání podle dublinského nařízení již v případě česko-italské kooperace nevede k dosažení účelu dublinského nařízení koordinovaného řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k řetězení problémů s tím souvisejících. Celá situace tak nevede k vyřešení pobytové situace žalobce nejen v Itálii, ale rovněž v ČR. Realizace žalobcova předání tak následně nevede k ochraně veřejného pořádku, ani k zamezení jeho ilegálního pobytu v ČR, jelikož ten se po krátké době může opět do ČR navrátit.

Dále žalobce namítal, že povinností správních orgánů je postupovat účelně a efektivně a podle možností, které jsou mu umožněny a tak dosáhnout cíle spojeného s konkrétními právními instituty. V souvislosti s tím odkázal na článek 24 odst. 4 Nařízení, jehož aplikace je věcí správního uvážení a poukázal na povinnost žalovaného alespoň zvážit, kterým ze dvou možných způsobů nabízených se ve výše uvedeném článku Nařízení bude postupovat. Uvedl také, že jeho již třetí předání je rozhodnutím, které nevede k dosažení řešení jeho pobytové situace v ČR a je tak v přímém rozporu s naplňováním účelu dublinského systému a evropskou návratovou politikou. Závěrem žalobce požadoval zrušení rozhodnutí ze dne 1.8.2018 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení; zároveň zástupce žalobce specifikoval požadovanou odměnu za zastupování.

Napadeným rozhodnutím ze dne 1.8.2018 č.j. OAM-856/DS-PR-P18-2018 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je Itálie. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 27.6.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a byl rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPA-240450/ČJ-2018-000022 ze dne 27.6.2018 zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o *pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii dne 21.8.2013 a 18.6.2014 a také ve Spolkové republice Německo dne 17.10.2013.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že je ženatý s Češkou E.B., narozenou ..., a sdílí spolu domácnost na adrese ... V ČR je od léta 2016, kdy vycestoval z Itálie, kde dostal vyhoštění, vrátil se zpět za manželkou. V Itálii bylo žalobci řečeno, že dostal vyhoštění a do 7 dnů musí Itálii opustit. Od návratu z Itálie je v ČR nepřetržitě, sdílí s manželkou E. společnou domácnost, manželé jsou od 20.11.2017; nemají společné děti, ale manželka má z předchozího vztahu dvě dospělé děti. V ČR pracuje jako řezník, má dohodu o provedení práce. Chce zůstat v ČR, nikde jinde v Evropě nemá povolení k pobytu. Z Itálie přicestoval na starý pas, od začátku roku 2018 má nový cestovní pas, z Itálie přicestoval na černo. Myslel si,

že v ČR je legálně, vyřizuje si tu pobyt. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky nebere, jeho manželka je nemocná, nemůže pracovat, musí se o ni starat a zajistit celou domácnost. Trestně byl žalobce řešen v Šumperku, protože neměl v pořádku dokumenty k pobytu. Dostal soudní vyhoštění na dva roky, přes právníka podal odvolání, ale jak to dopadlo, neví. Nevěděl, že musí vycestovat do 26.6.2018; s rodinou v Tunisku je v kontaktu a nemá problém se vrátit do Tunisu.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z dokumentu: „Informace Odboru azylové a migrační politiky k azylovému systému v Itálii“ ze dne 19.1.2018, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Itálii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Itálie za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Konstatoval tedy, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Itálii. Ze správního řízení vyplynulo, že žalobce podal nejprve žádost o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením. Proto žalovaný zaslal do Itálie žádost o přijetí žalobce zpět. Jelikož se žalovaný nedočkal zpětné vazby, postupoval dle čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 Nařízení, kdy je proto odpovědným členským státem Itálie ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.9.2018 popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále shrnul průběh správního řízení a informací během řízení zjištěných. Rovněž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17.4.2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že cílem dublinského řízení je vyřešení pobytového statusu cizince nacházejícího se v schengenském prostoru, toto je povinností zejména cizince, potažmo žalobce. Zejména by si měl počínat tak, aby si pobytový status zajistil pomocí dostupných právních instrumentů. Už vůbec pak takovouto iniciativu žalobce nemůže suplovat dublinské řízení, jehož hlavní smysl je zcela jiný. Žalovaný má za to, že mu z Dublinského nařízení, konkrétně z čl. 24 odst. 4, neplynula povinnost zvážit, proč sám neprovede řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES. Jasně je stanoveno, že pokud se členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí. Jinak odkázal žalovaný na správní spis.

Závěrem žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, jelikož se nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení, a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.8.2018 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 18.9.2018 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci napadené rozhodnutí ze dne 1.8.2018 předáno osobně dne 6.8.2018.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, jelikož žalobce nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem a žalovaný s tímto postupem souhlasil.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „*je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.*“

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „*se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*“

Podle čl. 3 odst. 2 věta první Nařízení „*pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*“

Dle čl. 24 odst. 4 Nařízení „*Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.*“

Soud v obecné rovině přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska, zda nezanikla příslušnost Italské republiky podle článku 19. Nařízení. Čl. 19 v odst. 1 Nařízení stanoví: „*Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přechází povinnost podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.*“ Žalobce však žádným povolením k pobytu v některém státě EU nedisponuje, ačkoliv pobýval na území ČR na základě § 87y zákona o pobytu cizinců, který následně pozbyl z důvodu uložení trestu vyhoštění. Jak však správní orgán uvedl již v napadeném rozhodnutí, čl. 2 písm. l) Nařízení, uvádí definici pojmu „*povolení k pobytu*“, které definuje jako „*povolení vydané orgány členského státu, které (...) opravňuje k pobytu na jeho území, (...) s výjimkou víz a povolení k pobytu, které byly vystaveny v době nutné k určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení nebo během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu či žádosti o povolení k pobytu*“ Z uvedené definice tak jasně vyplývá, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu dle čl. 19 odst. 1 Nařízení, tudíž povinnost zůstává na straně Itálie.

Stejně tak soud shledal správným postup správního orgánu, který vyloučil aplikaci čl. 19 odst. 2 a 3 Nařízení, jelikož v prvním (dle odst. 2) případě bylo prokázáno, že žalobce nevycestoval z území členských států na požadovanou dobu. V případě druhém (dle odst. 3) žalobce neopustil území členských států v souvislosti s rozhodnutím o návratu nebo o vyhoštění. Odpovědnost podle čl. 18 Nařízení tedy i nadále přetrvává na Itálii. Na základě výše uvedeného tak soud shledal následný postup správního orgánu dle čl. 24 odst. 4 za správný a zcela zákonný.

Jedinou vznesenou žalobní námitkou je dle žalobce skutečnost, že žalovaný nevyužil svého oprávnění rozhodnout dle čl. 24 odst. 4 poslední věty Nařízení, což dle něho opět povede k řetězení problémů a neefektivnosti řízení, jak tomu již bylo ve dvou předešlých případech a nikoliv k vyřešení pobytové situace žalobce, což jak tvrdí žalobce, je v rozporu s naplňováním dublinského systému a evropskou návratovou politikou.

Soud na úvod své argumentace shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17.4.2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu nebude pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.

Dále soud k předmětné námitce uvádí, že v případě žalobcem namítané nesprávnosti aplikace čl. 24 odst. 4 Nařízení, neshledal v postupu správního orgánu žádné pochybení, jelikož ustanovení čl. 24 odst. 4 Nařízení, poskytuje správnímu orgánu (žalovanému) možnost správního uvážení vyjádřený slovem „*může*“. Je tedy zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu, pro jakou eventualitu obsaženou v článku 24 odst. 4 Nařízení, se správní orgán rozhodne, jestli pro eventualitu „*požádání druhého členského státu o přijetí dotčené osoby zpět*“ nebo pro eventualitu „*řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES*“. Ze zákona nebo uvedeného Nařízení neplyne žalobci právní nárok na žádnou z obsažených eventualit v článku 24 odst. 4 Nařízení. Následný soudní přezkum takového rozhodnutí tak probíhá pouze v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces. Soud tak především přezkoumává, zda správní orgán řádně a dostatečně zjistil skutečný stav věci a také stav v členské zemi, která vezme žalobce zpět (v tomto případě Itálie). V této věci však soud po provedení přezkumu neshledal žádná výše uvedená porušení a námitku shledal nedůvodnou.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci samé ani v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení. (*výroku II. rozsudku*)

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 3.9.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, §102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně